

Eloiza Džejms

KAD OTKUČA PONOĆ

Prevela Tijana Cvetković

Beograd, 2013.

Ova knjiga posvećena je talentovanim, velikodušnim i izuzetno obrazovanim ženama iz grupe *Krug regenstva*. Kada sam upala u *Krug* puna nervoznih pitanja, odgovorile su mi bibliografijama, činjenicama, ljubaznošću i podrškom. Posebno bih želela da se zahvalim spisateljicama Meri Balog, Karen E. Harbo, Emili Hendrikson, Nensi Mejer i Elajzi Šalkros, koje su izdvojile vreme da pročitaju jedan od mojih rukopisa.

Prvo poglavlje

*London, decembar 1804.
Kuća Brandenburgovih
Mejfer, London*

Ledi Sofi Jork, kći jedinica markiza od Brandenburga, odbila je barona koji ju je zaprosio na jednom balkonu. Odbila je dva ugledna građanina, nekoliko serova i jednog vikonta, koji su, svi do jednog, direktno zatražili tu čast u radnoj sobi njenog oca. Odbila je jednog markiza usred lova, i običnog gospodina Kislera u Askotu. Mladim ženama koje nisu imale toliko sreće teško je bilo da shvate Sofine motive. Sofi je tokom dve sezone odbila većinu poželjnih neženja iz visokog društva. Ali nakon ove večeri više neće biti prosidbi, zbrzanih, postepenih, nemuštih, niti bilo kakvih drugih. Nakon ove večeri, nemilosrdni će se složiti: ova devojka se čuvala za čoveka visokog ranga. Ledi Sofi je obećana jednom erlu i postaća grofica do početka sledeće sezone.

Sofi se iskrevelji svom odrazu u ogledalu, misleći na željna lica i duboke naklone koji će je dočekati te večeri na balu kod Djulandovih. Neizvesnost joj je podrhtavala u stomaku, neuobičajeno treperenje nesigurnosti. Da li je ovo prikladna haljina za objavljivanje veridbe? Haljina od bledosrebrne tanke svile. Možda će zbog boje izgledati isprano u balskoj dvorani, okružena svetlucavim perjem, obnaženim grudima i rumenim obrazima ženske polovine „lepog sveta“. Srebrna boja nekako asocira na opaticice. Sofine oči šaljivo zasijaše. Svaka bi opatica pala u nesvest pri samoj pomisli da obuče duboko dekoltiran gornji deo u francuskom stilu, pridržan srebrnim trakama koje se obavijaju oko njega tik ispod grudi. A suknja je padala niz Sofine obline, koketirajući sa mekoćom njenih kukova.

Eloiza Džejms

U tom trenutku u sobu ušeta markiza od Brandenburga.

„Jesi li spremna, Sofi?“

„Da, *maman*“, * reče Sofi, odustajući od ideje da promeni haljinu. Ionako su kasnili na bal kod Djulandovih.

Markiza kritički pređe pogledom preko Sofine odeće. Sama Eloiz je nosila haljinu od mišje-sivog satena izvezenu cvećem, sa resama na donjem šavu. Iako možda nije imala podsuknju sa obručem, odavala je takav utisak. Do tančina je podsećala na modu od pre dvadeset godina, iz ranog perioda Eloizinih brakova.

„Ta haljina je sramotna“, reče Eloiz oštro.

„Da, *maman*.“ To je bio Sofin uobičajeni odgovor na majčine komentare na odeću. Krenuvši ka vratima, uze ogrtač i torbicu.

Eloiz je oklevala, noseći na licu senku nesigurnosti. Sofi je iznenađeno pogleda. Njena majka je bila Francuskinja koja je život smatrala bojnim poljem, na kojem je ona jedini general sa profesionalnom vojskom. Nije ličilo na nju da se usteže.

„Večeras“, reče Eloiz, „objavljujemo da si prihvatila prosidbu erla od Slasloua.“

„Da, *maman*,“ reče Sofi.

Nastupi kratka pauza. U čemu je mogao biti problem, pitala se Sofi. Njena majka nikada nije ostajala bez teksta.

„On će možda želeti da pokažeš neki znak naklonosti.“

„Da, *maman*.“ Sofi spusti pogled kako majka ne bi videla nestašnu radost u njenim očima.

Sirota mama! Odrasla je u francuskom manastiru i verovatno je u bračni krevet legla sasvim nepripremljena. S obzirom na to da se Eloiz udala za engleskog markiza opsednutog svime što je francusko – toliko opsednutog da je za svoju titulu koristio francusko spelovanje *marquis* umesto engleskog *marquess* – njena kći je odgajana u kući prepunoj francuskih emigranata. Njena dadilja je bila Francuskinja, poslugu su činili Francuzi, kuvar je (naravno) bio Francuz. Eloiz nije imala pojma kakve su se sve prizemne rasprave vodile u dečjoj sobi, mnogo pre nego što je Sofi debitovala u društvu. Svakako joj nisu bila potrebna uputstva oko toga šta muškarci žele od žena.

„Možeš mu dozvoliti da te poljubi jedanput, najviše dvaput“, ozbiljno reče Eloiz. „Sigurna sam da razumeš važnost ovog ograničenja, Sofi. Mislim na tebe. Tvoja reputacija...“

* Mama, fr. (Prim. prev)

Kad otkuca ponoć

Sofine oči sevnuse i ona pogleda pravo u majku, koja je, međutim, zurila u jednu tačku na suprotnom zidu.

„Upono nosiš haljine koje jedva da su nešto više od komadića tkanine. Tvoje izbegavanje korseta je očigledno, a ponekad se pitam nosiš li uopšte potkošulju. Mnogo puta sam se stidela tvog ponašanja, tvog flertovanja, ako se to tako može nazvati. Sada imaš priliku za odličan brak i *zahtevam* od tebe da ne upropastiš svoje šanse ohrabrujući erla od Slasloua da se prema tebi ponaša suviše slobodno.“

Sofi oseti kako joj srce besno odjekuje u grlu. „Hoćeš da kažeš da moje ponašanje nije bilo korektno, *maman*?“

„Svakako“, odgovori njena majka. „Kada sam ja bila u tvojim godinama, pomišljala sam na to da budem sama sa muškarcem isto koliko i na putovanje u Ameriku. Pre tvog oca me nijedan muškarac nije poljubio. Zнала sam gde mi je mesto i kakvo ponašanje je u skladu sa mojim položajem. Ti, s druge strane, nisi pokazala nikakvo poštovanje prema položaju koji si dobila rođenjem. Neprekidno si sramotila svog oca i mene svojim raskalašnim ponašanjem.“

Sofi nevoljno oseti udar poniženja u stomaku. „Nikada nisam učinila ništa nepristojno, *maman*“, protestova. „Svi nose ovakvu odeću, a ponašanje je slobodnije nego kada si ti bila mojih godina.“

„Preuzimam deo odgovornosti; dozvolila sam ti da nastaviš sa ekstravagantnim ispadima i previdela sam mnoge tvoje greške. Ali sada ćeš postati grofica i ono što se možda može protumačiti kao mladalački duh kod jedne devojke svakako neće kod jedne grofice.“

„Kakve greške? *Nikada* nisam dopustila nijednom muškarcu da se prema meni ophodi previše slobodno!“

„Znam da je čednost zastarela reč, ali nije zastarela ideja“, odsečno uzvratila njena majka. „Tvoje konstantne šale i flertovanje čine da deluješ iskusnije nego što jesi. U stvari, Sofi, ti se ponašaš baš kao vrhunski kurtizana!“

Sofi na trenutak uvređeno pogleda majku, a zatim duboko udahnu. „Nikada nisam učinila ništa nepristojno, *maman*“, odlučno ponovi.

„Kako možeš to da kažeš kada te je ledi Preslild zatekla u zagrljaju Patrika Fouksa, u sobi za prijem?“, odgovori njena majka. „Kada si odlučila da budeš indiskretna, *nepristojna*, otkrila te je jedna od najbrbljivijih žena u Londonu.“

„Bilo bi drugačije da si se verila sa Fouksom. Ali da te vide kako se ljubiš u čošku! Duboko si me osramotila, Sofi. Stoga ću ti opet reći – zabranjujem ti da dopustiš erlu od Slasloua išta više od najpovršnijeg gesta naklonosti. Budeš li i dalje padala u te strastvene zagrljaje, tvoja reputacija će biti zauvek

uništena. Osim toga, Slaslou će opravdano otkazati celu stvar ako nasluti tvoju burnu prirodu.“

„Maman!“

„Tvoju burnu prirodu“, ponovi Eloiz. „Kuju si“, dodade, „nasledila od oca. A on te je dodatno ohrabrivao. Otkako je počeo da podržava tvoje učenje onih silnih jezika, podstakao je tvoje nedamsko ponašanje. Ništa nije manje ženstveno od učenja latinskog.“

Podiže ruku i prekide Sofin odgovor. „Srećom, s *tim* je gotovo. Kada postaneš grofica, bićeš suviše zauzeta vođenjem velikog domaćinstva da bi se bavila tako besmislenim stvarima.“

Iznenada, Eloiz se seti svoje glavne zamerke. „Da si se udala za Fouksa, glasine bi utihnule, ali tvoja reputacija je svakako oštećena odbijanjem njegove prosidbe.“ Nastavi bez predaha. „Niko ne veruje da je Fouks uspeo da se natera na takav potez!“ Markizin ton beše zajedljiv, a vrat joj je oblivalo preteće crvenilo.

„Nisam mogla da prihvatim prosidbu Patrika Fouksa“, uzvratila Sofi. „Zaprosio me je samo zato što nas je uhvatila leđi Preslfild. On je ženskaroš čiji poljupci ništa ne znače.“

„Ne znam mnogo o beznačajnim poljupcima“, oholo reče Eloiz. „Bilo bi lepo kada bi moja kći posedovala podjednako rafiniranu ličnost kao ja. A i kakve veze ima da li je Fouks ženskaroš? Ženskaroš može biti dobar muž koliko i bilo koji drugi muškarac. Veoma je imućan – šta će ti više?“

Sofi pogleda u vrhove svojih finih cipela. Bilo joj je teško da objasni svoju odbojnost prema ženskarošima a da ne pomene svog voljenog tatu, koji je imao naviku da juri svaku Francuskinju pristiglu u London. A s obzirom na nestabilnu situaciju u Francuskoj, imao je pune ruke posla tokom poslednjih sedam i više godina.

„Volela bih da se udam za nekoga ko će me poštovati“, reče.

„Ko će te poštovati! Nisi se potrudila da pronadeš inteligentan način da stigneš do cilja“, odgovori njena majka uz grub osmeh. „Ubeđena sam da nema gospodina u Londonu koji te ne smatra pristupačnom drznicom, ili nečim još gorim. Kada sam ja debitovala u društvu, o mojoj skromnosti su pisane pesme, ali ti stihovi se sigurno ne bi mogli odnositi na tebe. Zapravo“, Eloiza gorko zaključila, „ponekad mi se čini da si ti slika i prilika svog oca – oboma vam je misija da me učinite predmetom podsmeha u Londonu.“

Sofi ponovo duboko udahnu, i ovoga puta joj suze zagolicaše unutrašnjost kapaka.

Eloizino lice smekša. „Ne želim da budem gruba, ali brinem za tebe, Sofi. Erl od Slasloua biće ti odličan muž. Molim te, nemoj ugroziti veridbu.“

Kad otkuca ponoć

Sofin bes se istopi, a njegovo mesto zauze saosećajna griža savesti. Njena majka je pretrpela mnogo neprijatnosti usled muževljeve bezobzirno otvorene ljubavi prema Francuskinjama, a sada je i Sofi ne razmišljajući podstakla glasine. „Nije mi bila namera da te osramotim, *maman*“, reče tiho. „Ledi Preslfild me je uhvatila sa Patrikom Fouksom.“

„Da nisi bila sama sa muškarcem, niko te ne bi uhvatio“, istaknu njena majka nepobitnu logiku. „Reputacija nije mala stvar. Nisam ni sanjala da bi ljudi mogli *moju* kćer zvati 'lakom suknjom' – ali, Sofi, upravo to ljudi govore o tebi.“

Nakon toga se Eloiz okrenu i izađe iz sobe, zatvarajući vrata za sobom.

Sofine oči se napuniše suzama. Nije bilo neobično da se njena majka obruši na nekog člana domaćinstva kao osvetoljubiva furija iz grčke drame, mada je Sofi uglavnom uspevala da ignoriše njene ogorčene komentare.

Ali večeras je Eloiz pogodila živac. Sofi je bila svesna da hoda po ivici pristojnosti. Njene haljine jesu bile najsmelije u Londonu, a njeno ponašanje zaista zavodljivo.

Sofi je mnogo puta čula te dosadne ode posvećene njenoj majci. „Tako među hiljadu devica, lepih kao rajska rosa,/Spaziš boginju Dijanu, čija kosa –“ Eloizina kosa beše iste crvenkastozlatne boje kao njena, ali je majčina nepomično ležala glavi, sa punđom koju nikada nije narušavao nikakav uvojak ili traka. Sofina kosa se kovrdžala i buntovno se izvlačila iz traka i šnala. Pored toga, Sofi je sasvim skratila kosu pre nego što je ijednoj ženi u Londonu uopšte palo na pamet da prati francusku modu, a sada je – kad je svaka mlada gospođica skratila uvojke – rešila da svoje ponovo pusti.

Njena majka nije razumela kako je užasno teško bilo odbiti prosidbu Patrika Fouksa. Za trenutak se tupo zagleda u ogledalo, a zatim sede na krevet, obuzeta sećanjem na prošlomesečni bal kod Kamberlandovih. Kako je veličanstveno bilo kada je postalo jasno da je Patrik prati u stopu. Leptirići u stomaku kada je usred komplikovanog pokreta u kotiljonu uhvatila njegov pogled.

Ustreptala je od same pomisli na lenji pozdrav u tim očima, način na koji se njegova desna obrva izvila u prećutnoj potvrdi, na duboko muževnu aroganciju njegovog pogleda. Cele te večeri joj je srce jako lupalo, a uzbuđenje igralo u udovima i činilo da joj klecaju kolena. Do deset sati, Patrik Fouks ju je toliko privukao da je živela za trenutke kada bi se iznenada pojavio pored nje ili kada bi napravila plesni okret i nakratko ugledala srebrom protkanu crnu kosu na drugom kraju prostorije. Za vreme večere, usred raspricane gomile zbijene oko okruglog stočića, srce bi joj poskočilo svaki put kada bi njegova noga ili ruka slučajno dodirnula njenu, šaljući omamljujuće baršunasto uzbuđenje niz njene noge.

Plesali su zajedno; plesali su još jednom. Treći ples bio bi jednak objavi veridbe.

Sofi se nije usuđivala da progovori tokom njihovog drugog plesa, malteškog branlea koji ih je razdvajao a zatim iznenada ponovo energično spajao. Plašila se da bi Patrik otkrio vrtoglavu nežnost koja joj je obuzimala telo svaki put kada bi ih plesni pokret približio jedno drugom.

Pratila ga je bez primedbe kada ju je bez reči uhvatio za ruku i izveo iz balske dvorane, kao da ide po porciju mlečnog krema, ali je umesto toga skrenuo u tihu sobu punu vretenastih stolova i kitnjastih stolica. Patrik se oslonio na zid boje biskvita i uputio joj izazovan pogled, a Sofin jedini izgovor je bio da joj je emotivna stimulacija od prethodnih nekoliko sati udarila u glavu. Vragolasto mu se osmehnula, ponašajući se upravo kao razuzdana devojka kakvom ju je majka smatrala.

A kada ju je Patrik uzeo u naručje, taj trenutak je delovao kao ispravna neminovnost. Ali čisto putena, grozničava hitnost tog poljupca ju je šokirala. Sofi se ljubila i ranije, tako mnogo puta da bi se njena majka onesvestila kada bi to samo i naslutila, ali ovaj poljubac nije bio nežan kompliment pun obožavanja na kakav je bila navikla.

Ovaj poljubac je počeo kao istraživanje, a razbuktao se u letnju grmljavinu; krenuo je kao jednostavan susret usana, a završio se vatrenim dodirima i prošaputanim uzdasima. Patrik je prekinuo poljubac uz usklik iznenađenja, a odmah zatim je ponovo spustio glavu, rukama povlačeći plamenu liniju niz njena leđa, sve do oblina njene zadnjice.

Nije bilo fer reći da su se ljubili kada je leđi Sara Preslfild ušla, to jest ušunjala se u salon, gorko pomisli Sofi. Behu se ljubili i ljubili, ali u tom trenutku su prosto stajali veoma blizu jedno drugog, i Patrik je vrhom prsta dodirivao njenu donju usnu. Posmatrala ga je posve zbunjeno, svesna činjenice da su je njena kultivisana urbanost i sofisticirana koketnost potpuno napustili i da zapravo nije mogla da smisli ništa pametno da kaže.

„Merde!“^{***} prošaputa Sofi, otresajući tu uspomenu. Mogla je da čuje oca kako viče u predsoblju kuće, dovikujući joj da požuri. Znala je zašto je on u takvoj žurbi. Njen otac je počeo da se udvara mladoj francuskoj udovici, gđi Dalindi Bomari, i verovatno je imao ljubavni sastanak na balu.

Ta pomisao učvrsti njenu odlučnost. Nije bilo važno što je mesec dana nakon odbijanja prosidbe Patrika Fouksa svake noći ridala. Važno je bilo to što je ispravno postupila. *Seti se senke olakšanja koja mu je prešla preko očiju*

* Sranje, fr.

Kad otkuca ponoć

kada si izvukla ruke iz njegovih sledećeg jutra u biblioteci i ljubazno rekla ne, reče sebi oštro. Seti se toga.

Neće dozvoliti da joj sladostrasnik slomi srce, kao što se desilo njenoj mami. Neće se pretvoriti u ogorčenu staricu koja posmatra muža kako pleše sa Dalindama i Lusindama. Možda neće moći da spreči svog budućeg muža da juri druge žene, ali svakako može da vodi računa da joj što manje bude stalo do toga.

„Ja nisam budala“, reče Sofi sebi, po prvi put nisam.

Začuvši grebanje na vratima, ustade.

„Uđite!“

„Njegovo gospodstvo bi vas vrlo rado pozdravilo u predsooblju“, reče Filip, jedan od lakeja.

Sofi nije imala nikakve iluzije oko pravog sadržaja te poruke. Njen otac povikao je Karolu: „Dovuci to derište ovamo!“, i batler je, klimnuvši glavom, poslao Filipa. Karolovo stameno držanje i francuski osećaj dostojanstva mu nisu dozvoljavali da lično prenosi takve poruke.

Ona se osmehnu. „Molim vas, obavestite mog oca da ću mu se odmah pridružiti.“

Dok je Filip izlazio, Sofi pokupi svoju lepezu sa toaletnog stočića. Zatim ponovo zastade ispred ogledala. Slika koja ju je gledala odatle beše zapalila srca gospode širom Londona, izazvala oko dvadeset dve prosidbe i brojne pijane komplimente.

Kako sam niska, Patriku tek do ramena, odsutno pomisli Sofi. A njena tanana srebrna haljina je naglašavala svaku oblinu, posebno grudi. Tkanina je bila kruta iznad visokog struka, ostavljajući utisak da će joj poprsje ispasti iz tih nekoliko santimetara.

Sofi uzdrhta. U poslednje vreme nije mogla ni da se pogleda u ogledalo, a da ne pomisli na mekotu svojih grudi pritisnutih uz Patrikova mišićava prsa. Bilo je vreme da krene. Zgrabi svoj ogrtač i napusti sobu.

Drugo poglavlje

U popodnevним časovima pre bala kod Djulandovih, održan je jedinstveni sastanak mlade gospode u Ministarstvu spoljnih poslova, koji je vodio sam ministar, lord Breksbi. Breksbi je stario, ali mu je istovremeno sve više prijala moć kojom je raspolagao. Stoga, iako je dočekao svoje posetioce u blago zgurenom položaju, sede kose čudno iskrivljene udesno umesto uredno vezane pozadi, kao što dolikuje, u njegovoj pojavi nije bilo ničeg veselog.

Lord Breksbi je oko sedam godina bio ministar spoljnih poslova Engleske. Civilizovani svet video je kao lutkarsko pozorište u kojem je on povlačio mnoge konce (na Pita ne treba obraćati pažnju, često bi govorio svojoj ženi, taj čovek ne može ništa da odluči). Jedna od Breksbijevih najvrednijih osobina, i za Vilijama Pita i englesku vladu uopšte, bilo je njegovo umeće kreativne manipulacije.

„Čovek mora koristiti alate koji su mu na raspolaganju“, vrlo pompezno reče Breksbi svojoj ženi dok su za desert jeli žele od pomorandže.

Ledi Breksbi se s uzdahom složi i s čežnjom pomisli na malu kolibu na selu, pored sestrine, gde bi mogla da gaji ruže.

„Engleska nedovoljno koristi svoje plemstvo“, reče joj ponovo. „Naravno, istina je da aristokratski ženskaroshi imaju običaj da rasipaju energiju – seti se samo degenerisanih plemića koji su se motali oko Čarlsa II.“

Ledi Breksbi pomisli na novu vrstu ruže koja je nazvana po princezi Šarlot. „Da li je moguće naterati je da raste kao puzavica?“, zapita se. Izuzetno joj se sviđala ideja da južni zid bude prekriven puzajućim ružama.

Lord Breksbi se priseti razuzdanih ženskarosa iz starih dana. Ročester je verovatno bio najgori, s onom njegovom bezobraznom poezijom o prostitutkama. Ko zna šta je taj sve radio. Bio je pravi đavo. A sada je dosada postala njegov najveći problem.

Kad otkuca ponoć

„No, tako je bilo nekad“, zamišljeno reče Breksbi, sipajući sebi ostatke želea od pomorandže. „Naši sadašnji ženskaroši su korisni momci, ako im se pride na pravi način. Imaju novca. Nisu dobili položaj na izborima. I imaju *stila*, draga moja. To je neprocenjivo u kontaktima sa strancima.“ Tako je njegova titula bila čisto počasna, dobro mu je služila. Lord Breksbi je potajno mislio da može doći dan kada će Engleska morati više da se osloni na stalež nego na svoju mornaricu.

„Pogledaj ovog Selima III, na primer.“

Ledi Breksbi pristojno podiže pogled i klimnu glavom.

„On trenutno vlada Otomanskim carstvom, draga moja.“

Kada malo bolje razmisli, ruža „princeza Šarlot“ je verovatno imala preteške latice da bi bila dobra puzavica. Najbolje ruže puzavice imale su manje latice... kao, recimo, onaj divni ružičasti primerak koji je gđa Barnet gajila na prednjoj kapiji u svom starom selu. Ali kako bi mogla da sazna kako se ta ruža zove?

„Taj čovek je opčinjen Napoleonom, iako je Napoleon pre samo šest godina osvojio Egipat. Čujem da misli da je Napoleon bog. Priznao je njegovu carsku titulu. *I još* Selim sada planira da zameni titulu sultana carskom! Njegov otac se zacelo prevrće u grobu.“ Breksbi razmisli da li da uzme još želea od pomorandže. Bolje ne. Njegovi prsluci su već bili malčice tesni.

Vratio se na aktuelnu temu. „Na nama je da očaramo starog Selima. U suprotnom će otići ruku pod ruku sa Napoleonom, tikvan, i objavit rat Engleskoj, u to nema sumnje. A kako ćemo očarati Selima?“

Slavodobitno pogleda ledi Breksbi, ali je ona, nakon trideset godina braka, dobro umela da prepozna retoričko pitanje i jednostavno je pogledala kroz njega, pokušavajući da preciznije zamisli sliku ruža gđe Barnet. Da li unutrašnjost njihovih latica ima blag nijansu grimizne boje?

„Tako što ćemo poslati prvoklasne primerke plemstva u posetu. Očaraćemo ga našim domaćim pretendentima na presto, eto kako.“

Ledi Breksbi po dužnosti klimnu glavom. „To zvuči divno, dragi“, reče.

Ishod ovog razgovora, takoreći plod želea od pomorandže, bio je dvojak. Lord Breksbi je poslao nekoliko krasnopisom popunjenih poruka, koje je po Londonu razneo jedan od kraljevih glasnika, a ledi Breksbi je napisala dugačko pismo svojoj sestri, koja je još živela u njihovom rodnom seocetu Hoglson, u kojem ju je zamolila da izvoli odšetati do kuće gđe Barnet i upita je za ime njenih ruža.

Naposletku je lord Breksbi znatno brže uživao u plodovima svoje ideje nego ledi Breksbi. Ispostavilo se da je gđa Barnet (nažalost) umrla, a njena kći nije znala kako se te ruže zovu. Ali kraljev glasnik se trijumfalno vratio

u Ministarstvo spoljnih poslova, našavši svih pet plemića u njihovim londonskim domovima, spremne da se sastanu sa lordom Breksbijem kada njemu bude zgodno.

Aleksander Fouks, erl od Šefilda i Daunsa, prvi je stigao u Ministarstvo. Breksbi brzo podiže pogled pri objavi da je stariji blizanac Fouks stigao. Zatim ustade, prijateljski pružajući ruku. Šefild je bio izvrstan primer njegove, Breksbijeve, genijalnosti, pomisli on. Pre godinu i nešto dana beše poslao Šefilda u Italiju u jednu sasvim uspešnu i veoma osetljivu misiju.

„Dobar dan, gospodine“, reče. „Kako su vaša divna žena i kćeri?“

„Moja porodica je veoma dobro“, odgovori Aleks sedajući. „Zašto ste me pozvali, lorde Breksbi?“ On fiksira crnookim pogledom ministra spoljnih poslova.

Breksbi se ljubazno osmehnu. Bio je prestar da bi jedan plahovit mladić mogao da ga uznemiri. Umesto toga ponovo sede i spoji prste. „Radije bih sačekao da se moja mala družina okupi“, napomenu. „Ali vas uveravam, gospodine, da vas nisam pozvao da bih vam dao zadatak u ime engleske vlade. Nipošto. Nerado se mešamo u privatn život, posebno nakon što čovek dobije decu.“

Aleks podrugljivo podiže obrvu. „Osim kada vlada odluči da primora svoje građane na vojnu službu.“ Aludirao je na praksu regrutovanja muškaraca i njihovog prinudnog slanja u rat.

„Ah“, blago odgovori Breksbi, „ali nikada ne *primoravamo* svoje plemstvo na službu. Uzdamo se u njihovu dobrotu i želju da pomognu svojoj zemlji.“

Aleks se jedva uzdrža da ne frkne. Breksbi je lukavi stari makijavelista s kojim se ne valja kačiti.

„Međutim, vaše prisustvo ovde nije suvišno“, nastavi Breksbi. „Imam jedan predlog za vašeg brata.“

„Možda će biti zainteresovan“, reče Aleks, dobro znajući da bi Patrik odmah zgrabio priliku da putuje. Bio je u Engleskoj tek nešto više od godinu dana i – po Alekovom mišljenju – gotovo izludeo od dosade. A bio je i nervozan kao mačka nakon što je Sofi Jork odbila njegovu prosidbu.

„Tako sam i mislio, da“, promrmlja Breksbi.

„Gde nameravate da ga pošaljete?“

„Nadao sam se da će pristati da otputuje u Otomansko carstvo na leto. Čuli smo da Selim III planira da se proglasi za cara, kao *mesje* Napoleon, i voleli bismo da predstavnik Engleske prisustvuje krunisanju. S obzirom na to da slanje jednog od kraljevskih vojvoda nije preporučljivo“, nabiranjem veđa Breksbi iskaza svoje mišljenje o simpatično budalastim i često pijanim sinovima kralja Džordža, „smatram da bi vaš brat bio sjajan ambasador Engleske.“

Kad otkuca ponoć

Aleks klimnu glavom. Patrik bi se nesumnjivo vratio brodom punim dragocene robe. To je zvučalo kao razumna razmena.

„E sad, razlog zbog kojeg sam vas pozvao na ovaj mali skup“, reče Breksbi, „ima veze sa pitanjem plemstva.“

„Plemstva?“ Aleks ga bledo pogleda.

„Upravo tako. Naravno, vaš brat će na sjajan način predstavljati Englesku. Njegove finansije mu omogućavaju da se prikladno odene, a engleska vlada će, naravno, po našem ambasadoru poslati skup poklon. Planirali smo da pošaljemo žezlo optočeno rubinima – veoma slično žezlu kralja Edvarda II. Mislim da ćemo morati da dodamo još rubina ovoj verziji, pošto je Selim zaista vrlo vulgaran, a naročito voli taj dragulj.“

„Ali pravo pitanje je: Šta će Selim pomisliti o Patriku Fouksu? Imajući u vidu osetljive odnose između naših zemalja, to je važna stavka.“

„Koliko znam, Patrika su vođe Albanije i Indije lepo primile“, primeti Aleks. „Zapravo, verujem da ga je Ali Paša preklinjao da zauzme mesto u njegovoj vladi, a znate da su Albaniju pregazili Turci. Mislim da Selim neće predstavljati problem.“

„Ne razumete moju poentu, dragi gospodine. Selima fasciniraju titule: *car Selim!*“, frknu Breksbi.

Aleks, koji beše zamišljeno zagledan u Breksbijev sto od hrastovine, podiže glavu i pogleda pravo u ministra spoljnih poslova.

„Nameravate da Patriku date titulu.“ To nije bilo pitanje, već izjava. Zatim mu se usne razvukoše u osmeh. „Prosto divno.“

„Tu će, svakako, biti poteškoća.“ Lord Breksbi time nagovesti da je on te poteškoće smatrao nebitnim. „Mislim da se one mogu prevazići.“

Aleks se osmehnu. „Može da dobije pola mog imanja i pola moje titule.“ Aleksander Fouks je bio erl od Šefilda i Daunsa, što je značilo da je upravljao (u nominalnom smislu) dvama delovima engleske zemlje.

„Moj dragi gospodine!“ Breksbi beše šokiran takvim predlogom. „Nikada ne bi trebalo da uradimo tako nešto. Rasparčavanje nasledne titule: o ne, ne, ne. Međutim...“ Lice mu poprimi lukav izraz. „Mogli bismo da zatražimo oslobađanje jedne od vaših drugih titula.“

Aleks zamišljeno klimnu glavom. On, zapravo, nije bio samo erl od Šefilda i Daunsa. Bio je i vikont Spenser.

„Mislio sam na škotsku titulu“, reče Breksbi.

Aleks se na trenutak zbuni. „Škotsku titulu?“

„Kada se vaša prababa udala za vašeg pradedu, titula njenog oca – vojvoda od Gila – prestala je da važi, pošto je ona bila kći jedinica.“

„Ah, naravno.“ Aleks je znao za svoju škotsku prababu, ali nikada nije ni pomislio na prapalu titulu njenog oca.

„Želim da podnesem molbu za ponovno uspostavljanje te titule“, žustro reče Breksbi. „Mislim da možemo da ponudimo razuman argument, s obzirom na važnost pridobijanja Selima III na stranu Engleske. Ukoliko Selim ne bude dovoljno impresioniran našim ambasadorom, slutim da bi turska carstva objavila rat Engleskoj u skoroj budućnosti, sledeći primer našeg dragog Napoleona, naravno. Takođe sam uveren da će parlament biti zadovoljan činjenicom da ste vi i vaš brat blizanci. Uostalom, Patrik Fouks je *slabiji* brat samo za trenutak ili dva.“

Aleks klimnu glavom. Znajući da Breksbi nikada nije izlagao neku ideju pre nego što je bio ubeđen u njen uspeh, Aleks pomisli da će Patrik biti proglašen vojvodom od Gila u roku od nekoliko meseci.

„Nisam siguran –“, zausti, ali utom se otvoriše vrata.

Sluga lorda Breksbija objavi: „Gospodin Patrik Fouks; grof od Slasloua; lord Redžinald Peteršam; gospodin Piter Njuland.“

Lord Breksbi smesta preuze stvar u svoje ruke. „Gospodo, pozvao sam vas u posetu danas zato što svako od vas poseduje klipera.“*

„Blagi bože“, reče zbunjeno Bradon Četvin, erl od Slasloua. „Nije tako, gospodine. Osim ako moj poslovni zastupnik nije kupio klipera bez mog znanja.“

Lord Breksbi ga oštro pogleda. Očito izveštaji o mentalnim sposobnostima Slasloua nisu bili preterani. „Osvojili ste taj jedrenjak u partiji karata sa –“ Zastade za tren i podiže naočare da bi pročitao nešto sa papira na stolu. „Ah, da, u partiji karata sa izvesnim g. Šeridanom Džejmisonom. On je trgovac, ako se ne varam.“

„Da, u pravu ste“, odgovori Bradon sa vidnim olakšanjem. „To je bilo one noći kad smo ti i ja svratili u neku krčmu na putu za Askot, Peteršame. Sećaš li se toga?“

Peteršam klimnu glavom. „Sećam se da si bač'o kockice dugo nakon što sam ja otišao na spavanje“, potvrdi.

„I osvojio sam brod“, veselo reče Bradon. „Sad se svega sećam.“

„Da li vlada planira da nam oduzme jedrenjake?“, pomalo oštro upita Patrik Fouks. Posedovao je tri klipera i nijednog nije želeo da se odrekne.

„Ah ne, ne, ne“, protestova lord Breksbi. „Čovekov dom je njegova tvrđava, kako kaže izreka. Da li bi neko od vas hteo da otplovi niz obalu Velsa u narednih nekoliko meseci? Naredili smo gradnju utvrđenja na velškoj

* Vrsta brzog jedrenjaka. (Prim. prev.)

obali, ali zapadnim zemljama je veoma teško upravljati.“ Breksbi se namršti. „Tamo jednostavno neće da izvršavaju naređenja.“

Sva petorica ga nestrpljivo pogledaše.

„To je sve, gospodo“, reče on. „Izvori nam javljaju da postoji mala šansa da će Napoleon pokušati da napadne Englesku otpozadi, da tako kažem, verovatno ploveći iz Bulonje oko obale i iskrcaavajući se na obalu Velsa.“

Bradon se namršti. „Zašto bi to radio? Brže mu je da prosto preplovi kanal od Francuske. Pa ja sam to učinio za samo šest sati.“

Šta je sve njegova majka morala da trpi kada je bio mali! Pa taj tupan čak ni ne zna da je kanal blokiran, pomisli Breksbi. Zatim potpuno pristojno reče: „Bojim se da je Napoleon trenutno blokirao kanal, dragi gospodine. Upravo zato molim nekog od vas da se prihvati tog zadatka. Naravno, mogao bih da naredim našoj mornarici da pregleda velška utvrđenja, ali to bi odvuklo jedan brod baš u trenutku kada smo primorani da se izborimo sa pokušajima mesje Napoleona da blokira kanal. Ukratko, bili bismo veoma zahvalni ako bi neko od vas mogao da obavi taj posao.“

„Pa, ja ne mogu pre kraja sezone“, brzo reče Bradon. „Ovog jutra sam se verio, a majka mi sada kaže da je moje prisustvo neophodno na brojnom događajima.“ Usledila je pauza. „A onda, naravno, moram i da se oženim“, dodade Bradon.

Lord Breksbi je delovao zainteresovano. Voleo je da bude detaljno upoznat sa savezima koji se sklapaju među aristokratijom.

„Smem li da upitam da li je leđi Sofi Jork prihvatila vašu prosidbu?“

„Jeste“, ozareno reče Bradon.

Aleks uhvati Patrikov pogled kad obojica ustadoše da čestitaju budućem mladoženji. Samo njegov blizanac je video iskru podsmeha u Patrikovim crnim očima i podrugljiv osmeh.

Patrik se naglo okrete ka lordu Breksbiju. „Ja ću to uraditi.“ Ton mu beše odsečan, hladan.

Lord Breksbi se obradova. I on beše ustao i nagnuo se blago napred, prstima se oslanjajući na sto.

„Sjajno, sjajno. U tom slučaju, ako mi poklonite nekoliko minuta svog dragocenog vremena, pokazaću vam gde bi utvrđenja *trebalo* da se nalaze.“

Breksbijev glas bio je natopljen ironijom. Velšani su bili težak i uporan narod, koji nije pokazivao nameru da se navikne na englesku vladavinu. Nije polagao mnogo nade u utvrđenja.

Patrik klimnu glavom. Dok su se ostali sa olakšanjem pozdravljali, Patrik ponovo sede. Njegov brat je takođe ostao u sobi.

Kada su njih trojica ostali sami, Breksbi ukratko objasni stanje u Otomanskom carstvu.

„Neće mi biti potrebna ta titula“, reče Patrik tonom koji nije dozvoljavao prigovor.

Aleks se krišom isceri. Nameravao je da kaže Breksbiju kako ubeđivanje parlamenta da odobri Patriku vojvodstvo neće naterati njegovog brata da prihvati titulu.

Ali Breksbi je malo toga činio bez prethodnog temeljnog istraživanja. Znao je da Patrik Fouks ima više novca od gotovo sve gospode u Londonu, a možda čak i više novca nego što ima njegov brat. Vrlo dobro je znao da Fouks bukvalno nije zainteresovan niti ima razloga da želi titulu. Koliko su njegovi istražitelji uspeli da saznaju, Fouks nikada nije pokazao ni najmanju ozlojeđenost zbog ranga njegovog brata, na primer.

Ali Fouks je takođe bio briljantan taktičar, čovek koji se mnogo puta našao u nezgodnoj situaciji tokom putovanja po Istoku. On bi najbolje razumeo strasnu žudnju Selima III za zapadnjačkim drangulijama – uključujući titule.

„Ne morate je koristiti“, reče Breksbi sa proračunatom ravnodušnošću. „Možete čak i odbaciti titulu po povratku iz Turske. Nama je svakako svejedno. Ali ne bismo želeli da ugrozite ambadorsku ulogu tako što ćete odmah odbiti titulu.“

Patrik sede sasvim opušteno i poče da razmatra stvar.

Breksbi je spojio prste i posmatrao braću. Privlačili su pažnju, Fouksovi blizanci, dva dugonoga muškarca čija su lica neverovatno nalikovala jedno drugom, obojica sa tršavom crnom kosom ukrašenom srebrnim pramenovima i oštro izvijenim obrvama. Nemarno posadeeni na stolice, njihovi čvrsti mišići su se na trenutak opustili, dajući im izgled tigrastih mačaka koje dremaju obasjane iznenadnom svetlošću. A opet, da je Breksbi imao dovoljno mašte da izmeni tu sliku, bilo bi tačnije videti dva tigra: identična, opasna, koji iskazuju živopisnu i samo trenutnu lagodnost.

Kada je Patrik slegnuo ramenima, dajući znak da Breksbi može da podnese molbu za titulu, ministar spoljnih poslova oseti nalet toplog samozadovoljstva.

„Biće potrebno oko šest meseci da vam se titula potvrdi. Ukoliko biste krenuli na put krajem leta ili na jesen sledeće godine“, reče, „trebalo bi da stignete u Konstantinopolj i pre krunisanja. Naši majstori će do aprila završiti kraljev dar, žezlo sa rubinima. Tu ne očekujem nikakve poteškoće.“

„Ne želim da ovo izađe u javnost“, kratko reče Patrik. Ali obojica su znali da kada Patrik bude postao vojvoda od Gila, londonsko društvo mesecima ni o čemu drugom neće pričati.